

446. Dropsta, Odensala sn.

Litteratur: B 172, L 552. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, *Monumenta* 3, bl. 143, Vita Theoderici (1699), s. 464; O. Celsius, *Svenska runstenar* (F m 60) 2, s. 485; N. R. Broeman, *Sagan om Ingvar Widtfarne* (1762), s. 156 f.; UFT h. 2 (1872), s. 46.

Avbildning: J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* och B 172).

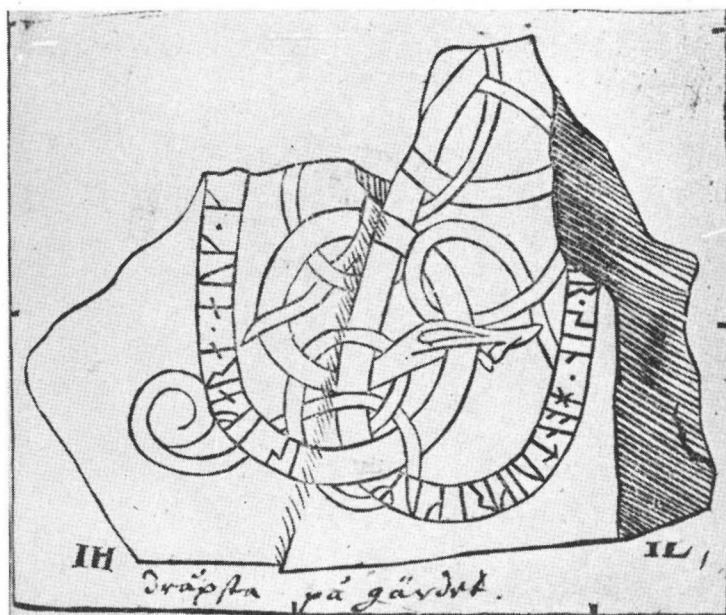

Fig. 155. U 446. Dropsta, Odensala sn. Efter B 172.

I *Ransakningarna* uppgives, att en runsten fanns »Vthi Dräpsta Gierde». Även i Peringskiölds *Monumenta* uppges platsen: »Dräpsta, på gärdet.» Avbildningen av U 446 har emellertid blivit skuren i samma trästock som U 451, och som gemensam rubrik står i *Bautil*: »Hofva källare svala» (B 172). Liljegren har — tydligen med hjälp av Peringskiölds *Monumenta* — rättat detta till »Dräpstad» (L 552). Några senare uppgifter om stenen finnas icke, och den har förgäves eftersökts vid vår inventering.

Fragmentet utgör nedre delen av en runsten. Av teckningen i B 172 att döma var den även kluven i två stycken. Det ena innehöll början, det andra slutet av inskriften. Höjd ung. 1,10 m., bredd ung. 1,20 m.

Inskrift:

isifara · auk · . . . r · sin · hon tu i krikum

5 10 15 20 25

isifara ok . . . sinn. Hann do i Grikkium.

»isifara och . . . sin. Han dog i Grekland.»

Till läsningen: Framför **i** kan möjligen ha funnits en eller annan runa.

Inskriften har sannolikt börjat med namnen på de män, som ha låtit resa stenen efter sin fader (eller sin broder); **11 r** är sista runan i ordet **faþur** (eller **broþur**). Det första namnet **1—7 isifara** kan icke säkert tolkas; sannolikt föreligger här en felläsning. Det ligger närmast att tänka på namnet *Æistfari*, som är känt från en sörmländsk inskrift (Sö 45).

Stenen är rest över en Greklandsfarare, som har dött ute i Grekland. Jfr U 73, 104, 136, 140, 201, 358, 374. Om formen **krikum** se v. Friesen i *ANF* 56 (1942), s. 280.